

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „LAURA ASHLEY” dla towarów z klas 3, 18, 24 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Tiziana Bucci

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: międzynarodowa rejestracja pod nr 311 675 graficznego znaku towarowego „Ashley” dla towarów z klasy 25; graficzny znak towarowy „Ashley” dla towarów z klas 3, 18, 24 i 25 zarejestrowany we Włoszech pod nr 517 151; międzynarodowa rejestracja pod nr 646 926 graficznego znaku towarowego „Ashley's il primo Cashmere Italiano” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza nie ustaliła czy skarżąca używała zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego bez uzasadnionej przyczyny.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 23 maja 2008 r. w sprawie F-79/07 Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 1 sierpnia 2008 r. przez Kurta-Wolfganga Brauna-Neumanna

(Sprawa T-306/08 P)

(2008/C 247/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kurt-Wolfgang Braun-Neumann (Lohr am Main, Niemcy) (przedstawiciel: P. Ames, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 23 maja 2008 r. w sprawie F-79/07,
- orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie, a jednocześnie nakazanie Parlamentowi wypłacenia mu ze skutkiem wstecznym od dnia 1 sierpnia 2004 r. drugiej połowy renty wdowiej po jego małżonce G. Mandt w wysokości 1 670,84 EUR miesięcznie wraz z odsetkami ustalonymi zgodnie ze stopą procentową wyznaczoną przez Europejski Bank Centralny dla kredytów marginalnych, powiększoną o 3 %

- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem odwołania jest postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 23 maja 2008 r. w sprawie F-79/07 Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi, w drodze którego skarga wnoszącego odwołanie została odrzucona jako niedopuszczalna.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi, iż Sąd do spraw Służby Publicznej, dokonując wykładni art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich naruszył prawo, gdyż wykładnia ta jest sprzeczna z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego. Zdaniem wnoszącego odwołanie wykładnia Sądu, zgodnie z którą uznał on pismo za akt niekorzystny jest błędna. Ponadto wymogi zasady pewności prawa byłyby spełnione jedynie wtedy, jeśli brak pouczenia o przysługujących środkach odwoławczych traktowano by jako przeszkodę w ustaleniu początku biegu terminu, gdyż w przeciwnym razie prawa przysługujące podmiotom w tym zakresie byłyby nieskuteczne. Wreszcie, w kontekście skutków, jakie wykładnia Sądu wywołuje wobec wnoszącego odwołanie, należy ją uznać za nieproporcjonalną.

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2008 r. — BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH przeciwko OHIM (executive edition)

(Sprawa T-310/08)

(2008/C 247/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: S. Biagosch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 czerwca 2008 r. (sprawa R 845/2007-1);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „executive edition” dla towarów z klas 7, 9 i 11 (rejestracja nr 4 908 182).

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na to, iż zgłoszony do rejestracji znak towarowy posiada charakter odróżniający w stopniu minimalnym, jaki wymagany jest do jego rejestracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2008 r. — Melli Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-332/08)

(2008/C 247/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Melli Bank plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Gordon, QC, M. Hoskins, Barrister, i T. Din, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sekcji B pkt 4 załącznika do decyzji Rady 2008/475/WE dotyczącej środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy on Melli Bank plc;
- w wypadku, gdy Sąd stwierdzi, że art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia ma moc bezwzględnie obowiązującą, stwierdzenie, iż art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) Rady nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu jest przepisem, którego nie można wykonać;
- obciążenia Rady poniesionymi przez skarżącą kosztami postępowania w sprawie niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r.⁽¹⁾ w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim skarżąca została dołączona do wykazu osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów, których środki i zasoby gospodarcze zostały na podstawie tego przepisu zamrożone. Skarżąca zaskarża te samą decyzję w sprawie T-246/08 Melli Bank przeciwko Radzie.⁽²⁾

Na poparcie skargi w niniejszej sprawie skarżąca podnosi, że Rada nie wykonała swojego obowiązku w zakresie uzasadnienia, ponieważ nie podała żadnej indywidualnej i szczególnej przyczyny, dla której zamieściła w wykazie skarżącą. Skarżąca twierdzi, że została zamieszczona w wykazie, nie dlatego że sama była zaangażowana we wspieraniu działalności jądrowej Iranu, lecz tylko dlatego, że jest spółką zależną spółki dominującej, co do której przypuszcza się, że jest ona zaangażowana w takiego rodzaju działalność.

Skarżąca podnosi następnie, żart. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007⁽³⁾ miałby być interpretowany jako nakładający na Radę obowiązek zamieszczenia w wykazie wszystkich spółek zależnych posiadanych lub kontrolowanych przez spółkę dominującą, która sama została zamieszczona w wykazie osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów, których środki i zasoby gospodarcze zostały zamrożone, należałoby stwierdzić, że przepisu tego nie można wykonać, ponieważ narusza on zasadę proporcjonalności.

Skarżąca twierdzi, że obowiązkowe zamieszczenie spółki zależnej nie jest konieczne i jest nieodpowiednie dla osiągnięcia celów rozporządzenia, ponieważ zamieszczenie spółki dominującej zakazuje spółce zależnej z siedzibą w Unii Europejskiej, otrzymywania poleceń od spółki dominującej, które mogłyby bezpośrednio lub pośrednio obchodzić skutki zamieszczenia w wykazie spółki dominującej.

Skarżąca twierdzi wreszcie, iż art. 7 ust. 2 lit. d) rzeczonego rozporządzenia Rady powinien być interpretowany jako dający Radzie uprawnienie dyskrecjonalne do zamieszczenia w wykazie spółki zależnej zamieszczonej spółki dominującej, nie zaś jako nakładający na Radę obowiązek w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 163, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2008 C 197, s. 34.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2008 r. — Hôtel Cipriani przeciwko Komisji

(Sprawa T-254/00 R)

(2008/C 247/46)

Język postępowania: włoski

Prezes Sądu zarządził wykreślenie sprawy.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2008 r. — Cornwell przeciwko Komisji

(Sprawa T-102/04)⁽¹⁾

(2008/C 247/47)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.